

Drošība dvēselei

Elders Džefrijs R. Holands
no Divpadsmīt apustuļu kvoruma

Es vēlos, lai, kad stāvēšu Dieva tiesas priekšā, būtu pilnīgi skaidrs, ka es paziņoju pasaulei ... ka Mormona Grāmata ir patiesa.

Pravietojumi attiecībā uz pēdējām dienām bieži vien runā par plaša mēroga nelaimēm, piemēram, zemestrīcēm, badu vai plūdiem. Tie, savukārt, var būt saistīti ar plašiem viena vai otra veida ekonomiskiem vai politiskiem apvērsumiem.

Bet ir viens pēdējo dienu iznīcības veids, kas man vienmēr ir izklausījies vairāk personisks nekā publisks, vairāk individuāls, nekā kopējs — brīdinājums, kas, iespējams, vairāk attiecas uz Baznīcas locekļiem, nekā uz tiem, kuri tai nepieder. Pestītājs brīdināja, ka pēdējās dienās pat tie, kas ir derībā, tieši izredzētie, varētu tikt taisnības ienaidnieka pievilti.¹ Ja mēs skatāmies uz šo kā uz garīgās iznīcināšanas veidu, tas var sniegt ieskatu citā pēdējo dienu pravietojumā. Padomājiet pārnestā nozīmē par sirdi kā par mūsu ticības centru, mūsu uzticības un mūsu vērtību poētisko atrašanās vietu, tad apdomājiet Jēzus paziņojumu, ka pēdējās dienās „cilvēkiem sirds pamirs izbailēs.”²

Iedrošinājums, protams, ir tas, ka mūsu Tēvs Debesīs zina visas šīs pēdējo dienu briesmas, šīs sirds un dvēseles raizes, un ir devis padomus un nodrošinājis aizsardzību pret tām.

Šajā sakarā man vienmēr ir licies būtiski tas, ka Mormona Grāmata — viens no Tā Kunga stīprajiem noslēgkmeņiem³ pretuzbrukumā pret pēdējo dienu ļaunumu — sākas ar dzienu līdzību par dzīvi un plašu alegoriju par cerību pretstatā bailēm, gaismu pretstatā tumsai un pestīšanu pretstatā iznīcināšanai — alegoriju, par kuru šorīt tik aizkustinoši runāja māsa Anna M. Diba.

Lehija sapnī jau tā grūtais ceļojums kļūst vēl grūtāks, kad parādās tumsības migla, pilnībā aptumšojot drošās un šaurās takas skatu, kurai jāseko viņa ģimenei un citiem cilvēkiem. Noteikti jāatzīmē, ka šī tumsības migla nolaižas uz *visiem* ceļotājiem — gan uz uzticīgajiem un apņēmīgajiem (mēs pat varētu teikt, ka uz izredzētajiem), gan uz vājajiem un tiem, kuriem nav tikumiskā pamata. Stāsta galvenā ideja ir tāda, ka veiksmīgie ceļotāji pretojas visām iespējam novirzītēm no kursa, ieskaitot aizliegto taku kārdinājumus un to iedomīgo un uzpūtīgo cilvēku dzelīgās piezīmes, kuri paši devušies šajās takās. Pierakstā sacīts, ka aizsargātie „virzījās pa savu ceļu uz priekšu, pastāvīgi [un, es varētu piebilst, ar apņēmību] cieši turoties” pie margas no dzelzs, kas pilnīgi uzticami stiepjas visa patiesā ceļa garumā.⁴ Lai cik tumša arī nebūtu nakts *vai* diena, marga iezīmē šo vienīgo pestīšanas ceļu.

„Es sapratu,” Nefijs vēlāk saka, „ka marga no dzelzs ... bija Dieva vārds, kas ved ... uz dzīvības koku, ... kas ir Dieva mīlestības attēlojums.” Skatot šo Dieva mīlestības

attēlojumu, Nefijs turpina:

„Es skatījos un redzēju pasaules Pestītāju, ... ka Viņš devās projām, kalpojot ļaudīm; ...

Un es redzēju ļaužu pulkus, kas bija slimi un kas bija visādu sērgu, velnu un nešķīstu garu nomocīti; ... un viņi tika dziedināti ar Dieva Jēra spēku, un velni un nešķīstie gari tika izdzīti.”⁵

Mīlestība. Dziedināšana. Palīdzība. Cerība. Kristus spēks stājas pretī visām grūtībām visos laikos, ieskaitot pasaules galu. Tā ir drošā osta, ko Dievs vēlas, lai mēs izmantotu sava personīgā vai visas sabiedrības izmisuma laikā. Tā ir ziņa, ar kuru Mormona Grāmata iesākas un ar kuru tā beidzas, aicinot visus „[nākt] pie Kristus un [tapt] [pilnveidotiem] Viņā”.⁶ Šī frāze, ņemta no Moronija liecības pēdējām rindām un uzrakstīta 1000 gadus pēc Lehija vīzijas, ir mirstoša vīra liecība par vienīgo patieso ceļu.

Es gribētu atsaukties uz mūsdienīgu “pēdējo dienu” liecību. Kad Džozefs Smits un viņa brālis Hairsams devās uz Kārtidžu, lai sastaptos ar to, kas, kā viņi zināja, bija nenovēršama mocekļa nāve, Hairsams, lai mierinātu savu brāli, nolasīja šādus vārdus:

„Tu esi bijis uzticīgs; tādēļ ... tu tiks darīts stiprs, patiesi pat līdz tam, ka sēdēsi tai vietā, ko Es esmu sagatavojis Sava Tēva mājokļos.

Un tagad es, Moronijs, saku ardievas ... līdz mēs satiksimies Kristus soģa krēsla priekšā.”⁷

Tie bija divi īsi panti no Etera grāmatas 12. nodaļas Mormona Grāmatā. Pirms grāmatas aizvēršanas, Hairsams nolocīja maliņu lappusei, no kuras bija lasījis, atzīmējot to kā daļu no nebeidzamās liecības, par kuru šie divi brāļi gatavojās nomirt. Es turu savās rokās šo grāmatu, tieši tās grāmatas eksemplāru, no kuras Hairsams lasīja, un tas nolocītais lappuses stūris ir joprojām redzams. Vēlāk, kad jau bija ieslodzīts cietumā, pravietis Džozefs pagriezās pret sargiem, kuri turēja viņu gūstā, un sniedza spēcīgu liecību par Mormona Grāmatas dievišķo patiesumu.⁸ Drīz pēc tam pistoļu lodes paņēma šo divu liecinieku dzīvības.

Manai liecībai par Mormona Grāmatas dievišķumu sastāvot no tūkstoš elementiem, es atzīstu šo kā vēl vienu pierādījumu tās patiesumam. Es jautāju jums, vai šie vīri šajā lielākajā un pēdējā savu grūtību brīdī zaimotu Dievu, turpinot balstīt savu dzīvi, savu godu un savus meklējumus pēc mūžīgās pestīšanas uz grāmatu (un līdz ar to arī uz baznīcu un kalpošanu), ko viņi būtu fiktīvi radījuši bez jebkāda faktiska pamata?

Neņemiet vērā to, ka viņu sievas drīz paliks par atraitnēm un viņu bērni bez tēviem. Neņemiet vērā, ka viņu nelielā sekotāju grupa joprojām būs “bez pajumtes, bez mājām un bez draugiem” un ka viņu bērni atstās “asiņainus pēdu nospiedumus” uz aizsalušām upēm un mežonīgās prērijās.⁹ Neņemiet vērā, ka daudzi cilvēku pūļi mirst un citi cilvēku pūļi dzīvos, paziņojot četros šīs zemes galos, ka viņi zina, ka Mormona Grāmata un Baznīca, kas to atbalsta, ir patiesa. Neņemiet to visu vērā un pasakiet man, vai šajā nāves stundā šie divi vīri ietu sava Mūžīgā Soģa klātbūtnē, citējot un rodot mierinājumu grāmatā, ja tā *nebūtu* Dieva vārds, tādā veidā līdz laika galam apzīmējot sevi par krāpniekiem un blēžiem? *Viņi to nedarītu!* Viņi drīzāk vēlējās mirt nekā noliegt Mormona Grāmatas dievišķo izcelsmi un mūžīgo patiesumu.

179 gadu garumā šī grāmata ir tikusi pētīta, un tai ir uzbrukts, tā ir tikusi noliegta un sadalīta pa sastāvdaļām, padarīta par kritikas mērķi un norāta, iespējams, vairāk kā jebkura cita grāmata mūsdienu reliģijas vēsturē — iespējams, pat vairāk kā jebkura cita grāmata jebkuras reliģijas vēsturē. Un tā pastāv joprojām. Neizdevušās teorijas par tās izcelsmi ir tikušas radītas, atkārtotas un mirušas, sākot ar Ētanu Smitu un beidzot ar Salamanu Spauldingu, sākot ar to, ka grāmatu ir sarakstījis psihiski nenosvērts paranoiķis, un beidzot ar to, ka tās autors ir bijis viltīgs ģēnijs. Neviena no šīm, atklāti sakot, nožēlojamām atbildēm par šīs grāmatas izcelsmi nav izturējusi pārbaudi, tāpēc, *ka nav nevienas citas atbildes* kā tā, ko devis Džozefs, būdams tās jaunais, neizglītotais tulkotājs. Šajā lietā es pieslienos savam vec-vec-tēvam, kurš pateica vienkārši pietiekami: „Neviens ļauns cilvēks nevar uzrakstīt šādu grāmatu; un neviens labs cilvēks nerakstītu šādu grāmatu, ja vien tā nebūtu patiesa un viņam to darīt nebūtu pavēlējis Dievs.”¹⁰

Es liecinu, ka cilvēks nevar iegūt pilnīgu ticību šim pēdējo dienu darbam un tādējādi rast pilnīgu mieru un mierinājumu šajos laikos, līdz viņš vai viņa nepieņem Mormona Grāmatas un Tā Kunga Jēzus Kristus dievišķumu, par kuru tā liecina. Ja *kāds* ir tik muļķīgi noskaņots vai tiek maldināts tādā mērā, lai noraidītu 531 lappusi iepriekš nezināma teksta, kas ir piepildīts ar literāriem stāstījumiem un semītu vēstures mantojumu, nemaz nemēģinot godprātīgi izziņāt šo lappušu izcelsmi — it īpaši, neizskaidrojot šo lappušu sniegto spēcīgo liecību par Jēzu Kristu un ietekmi, kas šai liecībai ir bijusi uz jau desmitiem miljonu lasītājiem — ja tas tiešām tā ir, tad šis cilvēks, vai nu Dieva izredzēts vai ne, ir ticis maldināts; un, ja viņš vai viņa pamet šo Baznīcu, viņiem, lai atrastu izeju, tas jādara, lienot pāri, apkārt, vai zem Mormona Grāmatas. Šajā ziņā grāmata ir tas pats, ko par Kristu — „klupšanas akmens ... un klints, pie kuras piedauzās,”¹¹ šķērslis tāda cilvēka ceļā, kurš nevēlas ticēt šim darbam. Liecinieki, pat tādi liecinieki, kuri uz laiku bija naidīgi noskaņoti pret Džozefu, līdz savai nāves dienai liecināja, ka viņi ir redzējuši eņģeli un turējuši rokās plāksnes. „[Tās] mums tika [parādītas] ar Dieva un nevis cilvēka spēku,” viņi paziņoja, „... tādēļ mēs tiešām zinām, ka šis darbs ir paties.”¹²

Tad nu es nedevoš jūrā kopā Jareda brāli, kad viņi šķērsoja okeānu un apmetās uz dzīvi jaunajā pasaulē. Es neesmu dzirdējis ķēniņu Benjamīnu sakām savu eņģeļa nodoto sprediķi. Es neesmu sludinājis kopā ar Almu un Amuleku, kā arī neesmu redzējis nevainīgu ticīgo nāvi ugunī. Es neesmu bijis nefījiešu pūļa vidū, kuri pieskārs augšāmceļušā Kunga rētām, kā arī neesmu raudājis kopā ar Mormonu un Moroniju par pilnīgu tautas iznīcināšanu. Bet mana liecība par šo pierakstu un mieru, ko tas nes cilvēka sirdij, ir tikpat saistoša un skaidra kā viņu. Tāpat kā viņi „[es] [paziņoju] savus vārdus pasaulei, lai liecinātu tai par to, ko [es esmu redzējis].” Un, tāpat kā viņi, „[es nemeloju], Dievs ir [mans] liecinieks.”¹³

Es lūdzu, lai manu liecību, ko es šodien sniedzu ar savu paša zvērestu un saskaņā ar savu priesterības amatu, par Mormona Grāmatu un visu, ko tā satur, pierakstītu cilvēki uz Zemes un eņģeļi Debesīs. Es ceru, ka man vēl atlikuši daži manu „pēdējo dienu” gadi, bet, neskatoties uz to, vai tas tā ir vai nav, es vēlos, lai, kad stāvēšu Dieva tiesas priekšā, būtu pilnīgi skaidrs, ka es paziņoju pasaulei vistiešākajā man iespējamajā veidā, ka Mormona Grāmata ir patiesa, ka tā radās tādā veidā, kā Džozefs to teica un tika dota, lai nestu laimi un cerību visiem uzticīgajiem šajās pēdējo dienu grūtībās.

Mana liecība atbalso Nefija liecību, kurš daļu grāmatas rakstīja *savās* “pēdējās dienās”:

„Uzklausiet šos vārdus un ticiet Kristum; un, ja jūs neticat šiem vārdiem, ticiet Kristum. *Un, ja jūs ticēsit Kristum, jūs ticēsit šiem vārdiem, jo tie ir Kristus vārdi, ... un tie māca visiem cilvēkiem, ka viņiem ir jādara labais.*

Un, ja tie nav Kristus vārdi, spriediet paši, — jo Kristus *pēdējā dienā* rādīs jums ar spēku un lielu godību, ka tie ir Viņa vārdi.”¹⁴

Brāļi un māsas, Dievs vienmēr sniedz drošību dvēselei, un to Viņš mūsdienās no jauna sniedzis ar Mormona Grāmatu. Atcerieties šo paziņojumu, kuru sniedza pats Jēzus: „Tas, kurš glabā kā dārgumu Viņa vārdus, netiks pievilts”¹⁵ un pēdējās dienās jūsu sirds nepamirs, ne arī jūsu ticība mitēsies. Par šo es dedzīgi liecinu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Skat. Mateja 24:24; skat. arī Džozefs Smits — Mateja evaņģēlijs 1:22.
2. Lūkas 21:26.
3. Skat. *History of the Church*, 4:461.
4. 1. Nefija 8:30.
5. 1. Nefija 11:25, 27–28, 31.
6. Moronija 10:32.
7. Etera 12:37–38; skat. arī M&D 135:5.
8. Skat. *History of the Church*, 6:600.
9. Džozefs Smits, *History of the Church*, 4:539.
10. Džordžs Kenons, citēts „The Twelve Apostles”, red. Endrjū Džensons, *The Historical Record*, 6:175.
11. 1. Pētera 2:8.
12. „Trīs liecinieku liecība,” Mormona Grāmata.
13. „Astoņu liecinieku liecība,” Mormona Grāmata; slīpraksts pievienots.
14. 2. Nefija 33:10–11; slīpraksts pievienots.
15. Džozefs Smits — Mateja evaņģēlijs 1:37.